

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 456-1911)

Originalt emne

Foreninger

Foreninger/Lægeforeninger

Sundhedsvæsen

Sundhedsvæsen/Stadslæge, Kommunelæger, visiterende Læger

Uddrag fra byrådsmødet den 29. februar 1912 - side 2

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 456-1911)

Fra Budgetudvalget forelaa følgende Indstilling om Fornyelse af Overenskomsten med Lægeforeningen angaaende Kommunelægeforholdene i Aarhus:

"I Anledning af, at Overenskomsten med Lægeforeningen for Aarhus og Omegn angaaende Kommunelægeforholdene her i Byen kun er gældende indtil den 1. April d. A., har Udvalget forhandlet med et af Lægeforeningen nedsat Udvalg angaaende en Fornyelse af Overenskomsten og er blevet enigt om, at den atter fornyes paa 2 Aar, kun med følgende Ændringer:

1. Konsultationer om Natten i Lægens Hjem betales som fastsat i den hidtil gældende Overenskomst for Lægens Natbesøg hos Patienten, med 3 Kr. for hver Konsultation.
2. Søndagsbesøg og -konsultationer betales med 3 Kr. for hvert Besøg eller Konsultation.
3. Ved Besøg i "Skovangskvarteret", Nord for en Linie fra Herluf Trolles Gade til Christiansbjerg og Øst for Aldersrovej, betales Befordringsgodtgørelse efter Vognmandstakst foruden den sædvanlige Betaling (8 Kr. pr. Familie eller enlig Person)".

Formanden meddelte, at Overenskomsten var blevet indgaaet i 1906 og fornyet i 1908 saaledes, at Betalingen var blevet fordoblet. I 1910 var den atter blevet fornyet uden nogen Forandring og gjaldt til 1. April d. A. Lægeforeningen ønskede denne Gang nogle mindre Ændringer, og efter Forhandling var man da enedes om det foreliggende Forslag. Da dette ikke indeholdt Ændringer paa væsentlige Punkter, antog Taleren, at Byraadet kunde tiltræde det.

Magnus Nielsen erindrede, at Christian den Niendes Børnehjem i sin Tid havde modtaget en urimelig høj Regning fra Læge Lange, og spurgte, om den Sag var afgjort.

Formanden fandt ikke, at den af Hr. Magnus Nielsen omtalte Sag, vedrørte det foreliggende Spørgsmaal.

Olesen ansaa Betalingen for meget rigelig. I Odense betaltes der, saa vidt Taleren vidste, kun 4 Kr. pr. Familie eller enkelt Person, men her 8 Kr.

Simonsen syntes, at Lægerne udmærket godt kunde staa sig ved at fortsætte efter den gamle Overenskomst. For 4 Aar siden forlangte de og fik en Forhøjelse af 100 %; Betalingen maatte nu kaldes meget høj, saa Lægerne kunde nok have ventet nogle Aar endnu med at forlange yderlig Forhøjelse. Ganske vist var man klar over, at Lægernes Fagforening var en Monopolsamler, men blev det saaledes ved, endte det sikkert med, at de dikterede, hvad de vilde have. Kunde der findes en Maade at komme uden om paa, skulde Taleren være den første til at arbejde for den, fordi han havde den Opfattelse, at Lægerne blokkede Kommunen paa en ganske uforskammet Maade baade ved Fattigvæsenet, Alderdomsforsørgelsen og Børnehjemmet. Ved dette sidste var Læge Grauer i sin Tid gaaet ind paa at være Læge for 400 Kr. om Aaret, men denne Ordning havde Lægeforeningen forbudt, og Hjemmet havde derfor siden maattet have løs Læge og betalt svimlede Beløb. Læge Lange havde saaledes forlangt 60 Kr. for et enkelt Besøg, der varede et Par Timer, og hvor kun 5-6 Børn blev behandlet. Denne Regning blev offentlig omtalt, hvorefter Lægeforeningen tog Sagen om en fast Læge for Hjemmet op igen, og Læge Grauer mente nu, at Foreningen vilde tillade ham at overtage Pladsen for den tidligere tilbudte Betaling. Kunde dette Forhold blive ordnet samtidig med Fornyelsen af Overenskomsten, vilde det være meget ønskeligt. Lægeforeningen vilde rimeligvis ikke være med til at koble de 2 Spørgsmaal sammen, men et Forsøg derpaa burde dog vist gøres.

Clemensen bemærkede, at Fattigvæsenet udbetalte urimelig store Summer i

Lægehonorar; hvis Taleren huskede rigtigt ca. 25000 Kr. Dette Forhold, som Taleren da ogsaa havde peget paa i Fattigudvalget, burde rettes. Ved Fornyelsen af Overenskomsten burde der ikke sættes højere Takster end de gældende.

Formanden havde intet imod at udsætte Sagen, men troede ikke, der kunde opnaas at faa ret meget ændret. En Læge med en stor Fattigpraksis havde udregnet, at han kun havde 51 ½ Øre pr. Konsultation eller Besøg efter den gamle Overenskomst. Det undrede Taleren at høre, at Odense skulde have en saa langt lavere Takst end Aarhus.

Jakob Jensen havde hørt, at Odense, Aalborg og Randers var nede paa en Takst af 4 Kr. Han vilde gerne have oplyst, om dette passede.

Olesen vilde ogsaa gerne have undersøgt, hvad Taksten var i andre Byer. For Massagebehandling blev der ogsaa udgivet mange Penge. Lægerne henviste altid de Patienter, der skulde have Massage, til Læge Vinge, skønt det kunde faas lige saa godt og meget billigere hos andre.

Simonsen havde ogsaa hørt, at en af Lægerne mente, at han kun fik godt et halvt Hundrede Øre pr. Besøg eller Konsultation, men troede ikke, man kunde bygge paa denne Beregning. Endelig maatte det ogsaa erindres, at Ordningen sikrede Lægerne mod Tab, som de ellers vilde lide.

Formanden mente, at man vilde blive nødt til at vende tilbage til at give fast Betaling, hvis man ikke kunde beholde den nuværende Ordning.

Jakob Jensen troede det muligt selv paa Trods af Lægernes Ring, som han i øvrigt ikke skulde betænke sig paa at være med til at bryde, at gennemføre en forsvarlig Ordning. Under Udstillingen havde Taleren talt med en Læge, som mente, at Kommunen maatte have en fast Læge for at faa den billigste Ordning. Der kunde saa fastsættes en fast Konsultationstid for Betalingen og muligvis gives Ekstrabetaling for Arbejde der udenfor. Denne Ordning havde ganske vist den ubehagelige Side, at de lægesøgende skulde gaa til en bestemt Læge, men den nuværende Ordning kun jo blive saa dyr, at man blev nødt til at finde en anden.

Møller skulde gerne indrømme, at det vilde være billigst at have en fast Læge, men en saadan Ordning vilde dog i praktisk Henseende ogsaa have sine uheldige Sider, blandt andet med Hensyn til Specialistbehandling. Maaske burde man ind paa at skelne mellem store og mindre Familier. 8 Kr. for en stor Familie kunde næppe siges være for meget.

Mousten forekom det, at den foreliggende Sag mere hørte hjemme under Fattigudvalget end under Budgetudvalget. Ved at holde fast Læge kunde der uden Tvivl spares en halv Sned Tusinde Kroner om Aaret, og en saadan Ordning vilde ogsaa være heldig med Hensyn til de visiterende Læger.

Samuelson var ikke i Tvivl om, at den nuværende Ordning var den bedste for Patienterne, og troede ikke, at Lægeforeningen gik med til Ansættelse af faste Læger.

Specialistspørgsmaalet kunde ikke være nogen Hindring for Gennemførelse af en saadan Ordning, da Lægerne ogsaa nu altid henviste de Patienter til Specialistbehandling, hvis Sygdomme laa udenfor deres eget Omraade.

Formanden ansaa den nuværende Ordning for bedre end den gamle.

Mousten mente, at det med Specialistbehandlingen vilde gaa ganske paa samme Maade som nu, selv om man gik over til at have fast Læge.

Olesen oplyste, at Lægerne nu altid henviste de Patienter til Specialister, som skulde have Specialistbehandling. Den nuværende Ordning var den bedste ikke blot for Patienterne, men ogsaa for Lægerne; men naar disse var urimelige i deres Krav, maatte man finde en anden Ordning. Fattigudvalget kunde imidlertid overveje Sagen.

Sagen udsattes.